

МОЯ ДОЛЯ

замість вступного слова

Мій батько і я були засуджені гестапівцями до розстрілу. Батька німці розстріляли в Голованівську на польському цвинтарі, мене ж їм не вдалося упіймати і я залишився живий. Та пізніше був арештований московською владою, контррозвідкою СМЕРШу і заочно засуджений ОСО на 8 років позбавлення волі, тюрем і концтаборів «за активне участіє в націоналістическом двіженіі на Україне».

Після 11-ти місячного перебування в Горьківській тюрмі №1, етапований до лісопозавального табору «Буреполом». П'ять років важкої фізичної праці лісоруба. На дуже поганих харчах. За роботу не платили ані копійки. Дуже багато в'язнів гинуло з голоду. В 1949 році перевезли в табір суворого режиму для політв'язнів на Воркуту. Важка праця в шахті №7. Там в 1951 році в концтаборі «Речлаг» знову був заарештований і після важкого, довгого слідства був засуджений військовим трибуналом Біломорського військового округу до розстрілу за «організацію і керівництво антирадянською повстанською групою українських націоналістів». Закованого перевезли до м. Вологда, де провів 5 місяців в одиночній камері смертників. За цей час вісім разів опівночі в камеру заходили та забирали, довго водили по темних коридорах, а потім замикали в іншій камері.

Після смерті люципера Сталіна нова влада Маленкова і Хрущова замінила розстріл на 25 років тюрем і концтаборів. По цій заміні був етапований з Вологди до Казахстану в табір суворого режиму «Стаплаг» «посьолок» Кенгір. Там в травні-червні 1954 р. брав активну участь в Кенгірському повстанні 12-ти тисяч політв'язнів, де лише в одній могилі після останнього бою, коли на повсталих були кинуті танки, залишилося навіки 570 чоловік.

Після розгрому повстання мене в групі 303 в'язнів було вивезено на Колиму в табір суворого режиму «Берлаг». В усіх концтаборах, де мені доводилося бути, знаходилося найбільше українців. Тут нас примушували

безплатно будувати житлові будинки, виготовляти драги-комбайни для ви добування золота. Мільйони українців, безплатна рабська сила, працювали для Росії в шахтах, на лісоповалах, в рудниках, на будівництві плотин, залізниць і т.п. І при тому Україна завжди чомусь в боргу перед Росією.

А скільки нас, українців, розстріляно і замордовано по Сибіру, Колимі і у вічній мерзлоті далекої Півночі, на Соловках, Біломор-каналах та Сахаліні!

В квітні 1956 р. при розгляді справ політв'язнів на місці ув'язнення Комісією Президії Верховної ради Союзу РСР (на Колимі Комісією очолював Л.І.Брежнєв) був звільнений з ув'язнення зі зняттям судимості. Так, після 12-ти років поневірянь я опинився «на волі».

Екстерном склав екзамени на шофера, а потім і на мотоцикліста в м.Якутську. Працюючи водієм і вантажником одночасно, закінчив середню вечірню школу. Влітку 1958 р. в час хрущовської відлиги вступив до Одеського університету на факультет іноземних мов (стаціонар, англійське відділення).

В 1963 р. з дипломом учителя англійської мови приїхав у рідний Голованівський район. Біля 25 років працював учителем. Навчав дітей англійської мови. За принципом «і чужому навчається, й свого не цурайтесь».

Одружений, дружина Караташ-Людкевич Анна. Навчаючись у Львівському університеті, була заарештована і засуджена на 25 років неволі як учасниця визвольного руху на Україні. Вісім років провела в тюрмах і концтаборах ГУЛАГу. Була активною учасницею Кенгірського повстання. Там ми і зустрілися «під танками».

Уся її родина була репресована, майно пограбоване комуністами. Неповнолітню сестру-десятикласницю засудили на 10 років тюрми і концтаборів. А хвору маму вивезли в Якутію на довічне поселення. Батька засудили на 25 років каторжних робіт, а потім замордували в Тайшетських концтаборах.

Маємо гарних дітей – сина Михайла і дочку Оксану. Вони лікарі. Живуть в Одесі. Онуки Оля і Володик – учні. Виховуються в душі українського патріотизму. Тепер ми пенсіонери. Щасливі і горді тим, що маємо свою

незалежну Українську Державу. Ведемо активне політичне життя.